

[Poul Møller.]

ningslovsforslagets behandling, vil jeg gerne fremføre det i forbindelse med det problemkompleks om de gamles stilling i samfundet, som folkeforsikringsforslagene må give anledning til en drøftelse af. Jeg synes, det er en sund og en fornuftig tankegang at begynde denne diskussion med at se på, hvad vi skal tage fra de gamle, før vi begynder at diskutere, hvad vi skal give dem.

Lovforslagets § 4 sondrer mellem forsørgere og ikke-forsørgere. Det er jo en sondring, som vi allesammen anerkender som en rimelig og naturlig sondring, fordi den har noget med evnen til at betale skat at gøre; men bortset fra denne formelle berettigelse er forsørgerbegrebet særdeles uklart og i realiteten i mange tilfælde særdeles urimeligt, og det bliver endnu mere urimeligt, jo mere vi hænger op på disse knager i vor lovgivning: forsørgere og ikke-forsørgere. I forvejen er der ingen skarp sondring imellem de tilfælde, i hvilke den ene gruppe af borgere får større fradrag end den anden gruppe. Ovenpå det, vi nu har, lægger man imidlertid efter § 4 en ny ordning, hvori sondringer indgår, og som kommer forsørgerne yderligere tilgode.

Mit parti har selvfølgelig ikke noget som helst imod, at dette kommer de virkelige forsørgere tilgode. Den højtærede finansminister vil imidlertid sikkert give mig fuldstændig ret i — det har skattelovskommissionen også været inde på, og ministeren var selv inde på det i omtalen af sit skatte-reformforslag — at vort forsørgerbegreb er noget forældet og noget urimeligt. Må jeg nævne et eksempel: en fraskilt mand eller kvinde, der er blevet gift som 20-årig og skilt som 25-årig og ikke har haft nogen børn, bliver stadig efter dette forslag som 65-årig betragtet som forsørger og får den store fordel heraf, som forslaget indebærer. Det er dog vel et spørgsmål, om en sådan person ikke bliver for gunstigt stillet i forhold til en række andre personer, som ikke har haft den lykke at have været gift og være blevet skilt igen, men som simpelthen aldrig har indladt sig på det eventyr.

En gift mand eller kvinde, som har egen husstand, hvad de fleste 65-årige vil have, hvis ikke de lever under plejehjemsforhold eller bor i et alderdomshjem, har måske rent faktisk påtaget sig at forsørge en nær

slægtning eller ven, men det er kun, såfremt der er egne børn, hjemmeværende børn, at de kan blive betragtet som forsørgere, hvis de ikke har været gift. Det er meget få af disse 65-årige, der vil have hjemmeværende børn at forsørge; de kan have børnebørn, men de kan ikke blive betragtet som forsørgere, selvom de faktisk forsørger et barnebarn.

Ville det ikke være rimeligt, når vi nu gør det yderligere skelsættende i vor lovgivning — endda for så gamle medborgere som disse — om man er forsørger eller ikke-forsørger, om vi med et snuptag løste spørgsmålet om forsørgerbegrebet i dansk skattelovgivning og dermed skabte præcedens for vor sociale lovgivning og for tjenestemandslvgivningen, løste spørgsmålet således, at det blev det rent faktiske, der blev det afgørende, dette, om man rent faktisk forsørger andre mennesker, enten det så er børn eller slægtninge eller andre, man har påtaget sig en forsørgerforpligtelse overfor. Jeg mener, at spørgsmålet må løses og løses såsnart som muligt, for ellers risikerer vi aldrig at komme ud af det igen, fordi så og så mange menneskers interesser vil være forbundet med at kunne opretholde dette nedslagsbeløb og den fordel, de får ved denne lovgivning.

Jeg vil dernæst gerne bede om — i udvalget i hvert fald — at få en nærmere udredning af, hvorvidt forskellen mellem København, købstæder og landdistrikter er rimeligt udregnet. Den forekommer mig lidt vel stor her i lovforslaget. Iøvrigt vil mit parti naturligvis medvirke til at gennemføre den hjælp til selvpensionisterne, som ligger i lovforslaget, hvis ikke vi kan nå frem med vor tanke om et personligt fradrag for alle ældre medborgere.

Jeg skal tilsidst gøre nogle bemærkninger om § 6 i lovforslaget, om vedligeholdelsesfradraget. Den højtærede finansminister vil vide, at det konservative folkeparti ikke var med til at gennemføre denne bestemmelse i fjor. Vi havde ingen sympati for den i fjor, og vi har forsåvidt heller ikke nogen sympati for denne begrænsning af vedligeholdelsesudgifterne i år. Da den højtærede finansminister den 9. september i fjor fremsatte forslag om denne bestemmelse, som nu foreslås sat ind i den almindelige ligningslov, motiverede den højtærede mi-